

ШАРЕНОТО ПЪТЛЕНЦЕ

Между пилетата, които презъ пролѣтъта се излюпиха въ мазето на Ганчови, имаше осемъ пѣтленца. Всички обичаше Ганчо, защото бѣха хубави и защото идваха при него, когато имъ хвърляше трошици или жито. Но най-много обичаше шареното пѣтленце, защото бѣше най-ранобудно и най-рано отъ всички плѣсваше криле и изкукуригваше отъ курника.

Но бащата на Ганчо още повече обичаше пилешката супа и едно по едно изкла шесттѣ отъ тѣхъ. Останаха само две — шареното и бѣлото.

Единъ день шареното пѣтле така наби бѣлото, че кръвъ потече отъ гребена му и опръска бѣлитѣ му пера.

— Това пѣтле е много буйно, ще изпотрепе другитѣ пилета. Ако продължава така, ще напълни единъ день тенджерата, — каза бащата на Ганчо. Уплаши се Ганчо за шареното пѣтленце. Примоли се на баща си да го остави.

— Сега ще му се размине, но сбие ли се втори пжтъ, ще се яде чорба отъ него, — каза застрашително баща му.

Наскоро една лисица се бѣ преселила въ съседната долина — избѣгала бѣ отъ далече, защото ловци бѣха открили кжщичката ѝ, а тя не обичаше такива познанства. Щомъ научи тя, че наблизко има пилета и кокошки, реши да имъ дойде на гости.

Къмъ полунощ тихо се промъкна презъ горичката, която се простира точно задъ кжщичката на Ганчови, заобиколи задъ купата сѣно, скри се малко задъ бурето, кждето бащата на Ганчо разтваря синъ камъкъ, за да рѣси лозето, почака и тамъ малко, за да се увѣри, че всички кокошки и пилета спятъ. Помириса дали има наблизко куче. Следъ като се увѣри, че всичко е така, както го желѣе, приближи се тихичко до курника, пресегна съ муцунката си презъ една отъ дупкитѣ на курника, захапа за гърлото пилето, което бѣше най-близо, измъкна го и побѣгна. Всички кокошки и пилета спѣха. Само шареното пѣтле чу и видѣ всичко, каквото стана въ курника. Заплѣска то съ крила, изкукурига, и всички кокошки и пилета се събудиха, разтревожиха се, разкукуригаха се. Събуди се и кучето, залая. Събуди се Ганчо, събуди се и баща му, излѣзоха да видятъ, какво става въ курника. Преброиха пилетата и кокошкитѣ. Видѣха — нѣма едно пиле и разбраха, че е идвали лисицата.

— Ако не бѣше шареното пѣтленце, нѣмаше и да чуемъ, — каза Ганчо на баща си. Ядъ го бѣше за пилето и мълкомъ се закани на лисицата, която му идва на гости, когато спи. Реши на другата вечеръ буденъ да пази край курника, за да ѝ каже, че не е хубаво да ходи на гости толкова късно.

Щомъ се мръкна, уви се хубаво съ одеялото, легна задъ кжщичката така, че да вижда всичко, каквото става около курника. До себе си остави дебелъ кривакъ. Стоя буденъ само до полунощ — не можа повече да изтрае, заспа съ кривакъ въ ржце. Тъкмо то-